

Branko Ćeđec
Trad. Pau Sanchis

OČI, UŠI, OGLEDALO

četrdeset zelenih zmajeva pozdravlja moj tupi dolazak.
idem samo tako. razvijam se kao krilo peloponeskog ždrala,
duboko oko za literaturu, razlivena površina; razrok je
i ustrajan svaki zarez, patlidžan, paprika, jug, gorgonzola;
kristali radničke djece i semantike koja se ne da zaustaviti:
govorim si kao da je povijest doista jedina svenazočna
alternativa, kojom se zeleni starci zmajeva, hip-hop,
razlijevaju melankoličnom površinom nevine, blijede,
sifilitične ljubljance, pune mora i obala, uz koje pristaju
plahi brodovi kokaina & laškog goldinga.
rijeka samo stenje, suhih usana i tromih trzaja.
gdje je uopće ta rugobna statua povijesti?
imao sam je u lijevom džepu, ali je ispala,
imao sam je u oku, u uhu, u raspaloj converse tenisici,
punoj balkanskog znoja i jeftinih europskih contra sprayeva.
gdje je, uopće, ta bijesna i anemična štikla europa?
na sjeveru, zapadu, istoku i jugu. i između.
svuda gdje sam sâm. prelamam se u ogledalima,
u višebrojnoj tišini vlastita glazbenog sjećanja,
koje mi ne da progovoriti. kao svakom strancu.

ULLS, OÏDES, MIRALL

quaranta dragons verds saluden la meua arribada obtusa.
avance d'aquella manera. em desplegue com l'ala d'una grua
del peloponès,
l'ull profund per a la literatura, superfície escampada; cada
coma és
guerxa i perseverant, albergínia, pebre, sud, gorgonzola;
cristalls de nens obrers i de semàntica que no es pot parar:
em dic que es com si la història fos l'única alternativa real i
omnipresent, que amb els vells companys dels dragons verds,
el hip-hop,
escampen sobre la superfície melancòlica, innocent, pàl·lida i
sifilítica
del ljubljànica, ple de mars i de costes, abordats per
embarcacions tímides carregades de cocaïna i cervesa laški
golding.
el riu només gemega, amb llavis secs i batecs lents,
es pot saber on és l'horrible estàtua de la història?
la duia a la butxaca esquerra, però m'ha caigut.
la duia a l'ull, a l'orella, en les meues converses de tennis
corrompudes,
plenes de suor balcànica i desodorants europeus barats.
es pot saber on és aquesta sabata de taló furiosa i anèmica que
és europa?
al nord, a l'oest, a l'est, al sud. i entremig.
arreu on estic sol. em reflectisc als espills,
al silenci bigarrat de la meua memòria musical,
que no em deixa parlar. com a qualsevol estranger.

SINTAKSA KOZE, SINTAKSA MJESEČINE

Trijumf brojki silazi s ekrana.
Posustajem, nemoćan i nijem.
Kao da sam obnovljen
u zakasnjeloj filozofiji jezika i vina
pristajem na svaki
patetični slalom
iako je djevojčica s brojčanika
zaspala u naručju besanih noći
i ribarskih prigovaranja
iz kojih ljepljivo curi
idilična povijest književnosti.

Esej je zatim
neprobojan krug opasnosti:
pristižu nova objašnjenja
za potrošene riječi, za izlazne slike
i kadrove iz posuđena filma:
tutanj zrakoplova i prašina podzemlja
susret su zabilježen na tvome vlažnom dlanu:
opet si lijepa, radosna, pitoma
otpuzala u miris moje kože,
zanosno solarno ljepilo
iz kojeg nema povratka, u kojem nitko nije isti,
za koje saznajemo iz novina
i predaja zabludjelih leptira
na prozoru što nestaje
u mrak dubok, predubok.

Kažem ti: uđi u moje ogledalo
i primi me u hladno sjećanje
da se ugrijem, da zaspim nasmijan

SINTAXI DE LA PELL, SINTAXI DEL CLAR DE LLUNA

El triomf dels nombres baixa de la pantalla.
Reculé, impotent i mut.
Com si m'hagués renovat
en la filosofia tardana de la llengua i el vi
accepte qualsevol
eslalom patètic
malgrat que la xica del quadrant
s'ha adormit entre els braços de les nits blanques
i els retrets dels pescadors
per on s'escola viscosa
la idíl·lica història de la literatura.

Després d'això, l'assaig és
el cercle impermeable dels perills:
arriben noves explicacions
per a paraules gastades, per a imatges tronades
i enquadraments de pel·lícules prestades:
el rugit dels avions i la pols dels soterranis
són l'encontre marcat al teu palmell humit:
de nou bella, feliç, dòcil, has tornat a lliscar
dins de l'olor de la meua pell,
el pegament solar i entusiasta
d'on no es pot tornar, on ningú és el mateix,
del qual sabem pels diaris,
i la rendició de les papallones extraviades
a la finestra que desapareix
en les profundes tenebres, massa profundes.

Et dic: entra al meu espill
i porta'm a la memòria glacial
per escalfar-me, perquè m'adorma somrient

kao da sam zaborav,
mirno more i Polić Kamov
na lutriji u Barceloni.

Mašu mi brodovi i klaviristice
dugih nogu i laserskih prstiju
kao u svakom pohodu
inovacija i smrti:
stereo tutnji još jedino ritam tvog dodira,
slijedi plahi bljesak kože na mjesečini
pored nasipa, u proljeće,
kada su vjetrovi još posve mladi,
a noć ne prestaje, kao ni rukopis,
ispisujući' elipsu malog slova i
u nedogled.

com si fora l'oblit,
la mar en calma i Polić Kamov
a la loteria de Barcelona.

Em saluden els vaixells i les pianistes
de cames llargues i dits làser
com en qualsevol incursió
d'innovació i de mort:
a la ràdio retrona el ritme del teu contacte,
seguit per l'esclat tímid de la pell al clar de lluna
prop del moll, en primavera,
quan els vents encara són molt joves,
i la nit no s'atura, ni l'escriptura,
en escriure l'el·lipsi de la i minúscula
fins a l'infinit.